

DIUMENGE I D'ADVENT (B)
Homilia del P. Ignasi M. Fossas, prior de Montserrat
3 de desembre de 2017

Is 63, 16b-17.19b; 64, 2b-7; Ps 79, 2ac.3bc. 15-16. 19 (R.: 4); 1C 1, 3-9; Mc 13, 33-37

Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu! Aquest clam que hem sentit a la primera lectura, i que el profeta Isaïes posa en boca dels israelites que estaven disposats a tornar de l'exili a Babilònia, expressa un anhel molt profund del cor humà. És com una crida al Déu d'Israel, al Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, perquè continuï fent-se present en la història del seu poble. Tot al llarg de la història de la revelació, Déu s'ha anat manifestant a través dels esdeveniments d'Israel i també a través de la seva paraula revelada als autors sagrats. Només que aquesta presència i aquesta autorevelació de Déu, com que és precisament cosa seva, divina, no coincideix amb els nostres plans ni sempre s'ajusta als nostres projectes. D'aquí que, periòdicament, sorgeixi del cor humà aquest crit, aquest reclam a Déu: *Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu!*

El cel es va esquinçar quan Déu envià l'àngel Gabriel a dur un missatge a una noia de Natzaret que es deia Maria. I el missatge era aquest: *No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.* (Lc 1, 27). I com que la Paraula de Déu és viva i eficaç, un cop Maria acceptà lliurement la missió que li era encomanada, per obra de l'Esperit Sant es compliren en ella aquelles paraules.

El cel encara es va esquinçar la nit de Nadal, quan l'àngel del Senyor s'aparegué als pastors per anunciar-los *una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.* I des del cel *una multitud dels exèrcits celestials s'uní llavors mateix a l'àngel, lloant Déu i cantant: 'Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor'.*

El cel es va tornar a esquinçar quan Jesús, el Senyor, es va voler sotmetre el baptisme de Joan. Ho sentirem al final de les festes de Nadal, el diumenge del Baptisme del Senyor: quan Jesús sortia de l'aigua, Joan *veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a Jesús, i es va sentir una veu des del cel: 'Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut'* (Mc 1, 11).

El cel s'esquinçà, paradoxalment, quan Jesús fou clavat a la creu i segellant amb un acte d'amor la seva vida, lliurà l'esperit. En aquell moment una veu també va reconèixer Jesús com a salvador. *Quan el centurió veié el que havia passat, donava glòria a Déu i deia: 'Realment aquest home era innocent'.*

El cel s'esquinçà, i amb quina força, la nit de Pasqua. També com en el moment del naixement del Fill de Déu fet home, la nit va ser testimoni privilegiat de l'acció salvadora de Déu ressuscitant Jesús de Natzaret, el Messies.

El cel s'esquinçà quan Jesús ressuscitat, després d'anunciar als apòstols el do de l'Esperit Sant, se'n tornà al cel. El diumenge de l'Ascensió sentirem el llibre dels Fets dels Apòstols que diu: *Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren; 'Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel'* (Fets 1, 10-11).

I així podríem anar resseguint tota la vida de Jesús, el Messies, des del seu naixement fins a la seva mort, la seva resurrecció i la seva ascensió, com un testimoniatge constant de la presència salvadora i redemptora de Déu enmig de la humanitat. En Ell el cel s'ha esquinçat definitivament perquè Ell és el Fill de Déu fet home, és Déu amb nosaltres.

Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu! Amb tot, aquest clam continua ressonant en els nostres cors i en els de molts homes i dones de bona voluntat, com expressió del desig que s'acabi d'una vegada el mal en el món, que la mort sigui vençuda en tots i desaparegui el sofriment dels innocents. L'Església es fa seva aquesta aclamació com una manera de demanar a Déu que arribi la fi del

món, el compliment del disseny de Déu, el dia del judici i de la salvació definitiva. Aquest desig que arribi la vinguda de Jesucrist en la glòria, per establir plenament el seu Regne, domina tota la primera part del temps d'Advent i amb això ens recorda que el desig de la fi del món és un tret fonamental de la fe cristiana.

Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu! És una petició que adreçem a Déu amb confiança, perquè sabem que és el nostre pare i pastor. Ho repetia la lectura del profeta Isaïes al començament i al final: *Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare* i ho cantava el salm responsorial: *Pastor d'Israel, escolteu-nos*. I ho confirmava sant Pau en la primera carta als cristians de Corint: *sempre beneeix Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement*.

Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu! Estiguem atents i vetllem, germanes i germans, com ens advertia Jesús a l'evangeli, perquè el cel continua esquincant-se i Déu Pare, Fill i Esperit Sant, es fa present en la nostra vida cada vegada que celebrem els sagraments -com ara estem fent-, cada vegada que la Paraula de l'Escriptura, que és viva i eficaç, és proclamada enmig de l'assemblea eclesial, cada vegada que, moguts per l'Esperit, fem el bé, perdonem, tractem els altres amb tendresa, ens en compadim, en una paraula, cada vegada que ens estimem els uns als altres. Cada vegada que obrim el cor a Déu, en la pregària, en la meditació, en la lectura orant de la Bíblia; cada vegada que obrim el cor al nostre proïsme per atendre les seves necessitats i per portar-hi la llum de Crist, cada vegada que fem això s'esquinça en cel i Déu baixa enmig de la nostra fragilitat i de la nostra poca cosa, perquè som fills seus i ens estima amb un amor immens.

Lloem Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, per aquesta meravella de la comunió entre el cel i la terra, entre Déu creador i les seves criatures. Amén.